

21/03/2021

Η εις Πρεσβύτερον χειροτονία του Μέγα Αρχidiaκόνου Θεοδώρου

[Πατριαρχία / Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

Με την καθιερωμένη Συνοδική Θεία Λειτουργία προεξάρχοντος του Οικουμενικού Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου τιμήθηκε η Κυριακή της Ορθοδοξίας στον Πάνσεπτο Πατριαρχικό Ναό στο Φανάρι.

Κατά τη διάρκεια της Θείας Λειτουργίας ο Παναγιώτατος τέλεσε την εις Επίσκοπον χειροτονία του εψηφισμένου Μητροπολίτου Σαράντα Εκκλησιών κ. Ανδρέου και την εις Πρεσβύτερον χειροτονία του Μέγα Αρχidiaκόνου και πλέον Μεγάλου Πρωτοσυγγέλλου κ. Θεοδώρου.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΗΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

ΠΑΝΟΣΙΟΛ. Μ. ΠΡΩΤΟΣΥΓΚΕΛΛΟΥ κ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ

(Π. Πατριαρχικός Ναός, 21η Μαρτίου 2021)

Παναγιώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,
Σεβασμία τῶν ἁγίων Ἱεραρχῶν χορεία,
Ἐξοχώτατε ἐκπρόσωπε τῆς ἐντίμου Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως κ. Βλάση,
Ἐξοχωτάτη κυρία Ὑφυπουργέ Παιδείας καί Θρησκευμάτων,
Ἐξοχώτατοι διπλωμάται,
Ἐντιμολογιώτατοι Ἀρχοντες,
Ἥγαπημένοι ἀδελφοί ἐν Κυρίῳ, διάκονοι τῶν φρικτῶν τοῦ Χριστοῦ
μυστηρίων,
Λαέ τοῦ Κυρίου περιούσιε.

«Ἡμέρα χαρμόσυνος καί εὐφροσύνης ἀνάπλεως πεφανέρωται σή-μερον», διά μίαν εἰσέτι φοράν, εἰς τὰς αὐλὰς τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, κατά τήν εὐσημον ταύτην ἡμέραν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, καθ' ἣν «οὐκ ἐν σοφίᾳ καί δυνάμει καί πλούτῳ» καυχᾶται ἡ Ἁγία ἡμῶν Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καί δὴ τό ἱερὸν αὐτῆς Κέντρον, «ἀλλ' ἐν τῇ τοῦ Πατρός ἐνυποστάτῳ Σοφίᾳ Θεοῦ», τῷ Χριστῷ

μόνον, «ἐπὶ τῷ Ὅποιῳ καὶ εὐφραίνεται κράζουσα: Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε, καὶ καταφυγή καὶ στερέωμα».

Ὁ διαπρύσιος κῆρυξ καὶ ἀνυποχώρητος προασπιστής τῆς ἀκαι-νοτομήτου σεσαρκωμένης Θείας ἀγάπης, ὁ πανίερος Οἰκουμενικός Θρό-νος, περιβεβλημένος ἐν ἱματισμῷ διαchrύσω πεποικιλμένῳ τὰς ὑπὸ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῆς διαχρονικῶς καθηγιασμένης ἐκκλησι-αστικῆς παραδόσεως ἱεροκανονικὰς του προνομίας, παρά τὰς ὅποιας ἀπέλπιδας καὶ καταδικασμένας εἰς ἀποτυχίαν ἀμφισβητήσεις των, τὰς ὑπὸ ὁμοδόξων ἀτυχῶς πως ἐπ' ἐσχάτων διατυπουμενάς, διακηρύττει ἐν ἀδιαπτῷ θυσιαστικῇ κενώσει τὴν σωτηριώδη Ὁρθόδοξον ἀλήθειαν, καὶ δὴ κατὰ τὴν τελευταίαν τριακονταετίαν τῆς πεπνυμένης καὶ θεο-στηρίκτου πατριαρχίας Σας, Παναγιώτατε, μετὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς καὶ προφητικῆς, ἐν μέσῳ ἑνὸς κόσμου ἀπορουμένου ἐκ τῆς ἐντεινομένης ἀπωλείας ὑπαρξιακοῦ νοήματος καὶ σαφοῦς προσανατολισμοῦ, προσ-φάτως δέ καὶ ἐξ αἰτίας τῆς ἐνσκηψάσης φοβερᾶς ἀπειλῆς τοῦ κορωνοϊοῦ, ἡ ὁποία καθεῖλε πανθομολογουμένως, καὶ δὴ κατὰ τρόπον ἡχηρόν ὡς ἐν συσσεισμῷ, τὰς ἀτομοκρατικὰς ψευδαισθήσεις καὶ εὐδαιμονιστικὰς βε-βαιότητας τοῦ συγχρόνου «ἀνθρωποθεοῦ».

Ἐντὸς τῆς πολυταράχου ταύτης πραγματικότητος, ἐκλήθην, Πα-ναγιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα, χάρις εἰς τὴν πατρικὴν Ὑμῶν στοργὴν καὶ τὴν ἀδιάπτωτον πρὸς τὴν ἀναξιότητά μου μέριμναν καὶ ἀγάπην, καὶ μάλιστα κατ' ἄκραν συγκατάβασιν, νὰ λάβω σήμερον, 21ην Μαρτίου, ἡμερομηνίαν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐξεμέτρησε τό ζῆν πρό τεσσαρακοντα-πενταετίας ἡ ἐν τῇ Ἰωνικῇ γῇ γεννηθεῖσα καὶ ἐν Ἡρακλείῳ Κρήτης ἀκουσίως μετεγκατασταθεῖσα το 1922 μήτηρ τοῦ μακαριστοῦ πατρός μου Οὐρανία, ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Μεγαλο-μάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, τόν δεύτερον τῆς ἱερωσύνης βαθμόν παρά τῶν τιμίων καὶ ἐκ τῶν ἀτελευτήτων καμάτων καθηγι-ασμένων χειρῶν Σας, καθιστάμενος πλέον οἰκονόμος τῆς Θείας Εὐχα-ριστίας καὶ τῶν σωτηριωδῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ, «ἐν τοῖς ὁποίοις», κατὰ Νικόλαον Καβάσιλα, «ἡ Ἐκκλησία σημαίνεται» καὶ τὰ ὁποῖα προσφέρονται «ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας».

Ἡ ὑψίστη αὕτη τιμὴ καὶ εὐλογία ὁλοκληροῦται διὰ τῆς σεπτῆς Πατριαρχικῆς προαιρέσεως καὶ φιλοτιμίας ὅπως χειροθετήσῃ με εἰς τό ὑψηλόν ὀφθίκιον τοῦ Μεγάλου Πρωτοσυγκέλλου ἐν τῇ Πατριαρχικῇ Αὐλῇ, διὰ τὴν ὁποίαν υἱϊκῶς εὐγνωμονῶ, εἰς διαδοχὴν τοῦ ὀλίγον μόλις πρὶν χειροτονηθέντος Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σαράντα Ἐκκλη-σιῶν κ. Ἀνδρέου, τόν ὁποῖον εὐχαριστῶ δημοσίᾳ διὰ τὴν ἄψογον συνεργασίαν καὶ τὴν ἀνυπόκριτον ἀδελφικὴν του συναντίληψιν κατὰ τὴν διακονίαν του εἰς τό πολυεύθυνον καὶ πλήρες ἀλαλήτων στεναγμῶν

ὑπουργήμα τοῦ πρώτου συγκυρηναίου τῆς ἀείποτε ἐσταυρωμένης Πα-τριαρχικῆς ἀγάπης.

Ὡς ὁ πλέον πρόσφατος κρίκος εἰς τὴν ὑπεραιωνόβιον ἀλυσίδα τῶν διατελεσάντων Μεγάλων Πρωτοσυγκέλλων τῆς πρωτευθύνου καί πρω-τοθρόνου Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μετ' αἰσθημάτων δέους καί συνοχῆς καρδίας στρέφω τὸν νοῦν μου εἰς τό βάρος τῶν ἀνα-τιθεμένων μοι πολυευθύνων καθηκόντων, μή λησμονῶν τὴν ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Παραμυθίας καί Πάργας Ἀθηναγόρου βιωματικήν ἐπι-σήμανσιν ὅτι ὁ ἐκάστοτε Πρωτοσύγκελλος τῶν Πατριαρχείων «ἀφω-σιωμένος ψυχῇ καί σώματι, ἦτο ἕτοιμος νά ὑποστῇ ὑπέρ τοῦ Πατριάρχου καί προΐσταμένου του πᾶσαν θυσίαν», ὡς σύνοικος καί ὁμόστεγος καί ὁμοδαίτιος καί ὁμόψυχος αὐτοῦ, ἀλλὰ καί ὡς ἔμπιστος σύμβουλος καί συνεργός καί συναντιλήπτωρ εἰς τό δυσχερές Πατριαρχικόν ἔργον.

Προερχόμενος ἐκ τῆς εὐάνδρου καί ἀγιοτόκου Κρήτης, τῆς ἐν τῇ Μεσογείῳ ναυαρχίδος τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τῆς καί πεφι-λημένης, ὡς κατ' ἐπανάληψιν τονίζετε, Παναγιώτατε, κληρουχίας τοῦ Θρόνου Σας, καί δὴ ἐκ τοῦ Μεγάλου Κάστρου, μέ ἀνεξιτήλους, ὅμως, μικρασιατικὰς καταβολάς, τόσον ἐκ τοῦ ἀειμνήστου πατρός μου Ἀριστείδου, τοῦ ἐκ Κίκραγατς Μαγνησίας καταγομένου καί ἐν οὐρανίοις νῦν θαλάμοις συναγαλλομένου, ὅσο καί ἐκ τῆς εὐσεβοῦς μητρός μου Ἑλένης, ἐλκούσης τὴν καταγωγήν της ἐκ τῆς μαρτυρικῆς Σμύρνης καί τῆς παραθαλασσίου Παλαιᾶς Φωκαίας, ἡσθάνθην τὴν πρό δεκαε-ξαετίας πρόσληψίν μου πρὸς διακονίαν εἰς τὴν Πατριαρχικὴν Αὐλὴν ὡς εὐλογημένην ἐπιστροφὴν καί ἐνοίκησιν εἰς τὸν ὑπέρ πάντα ποθητόν οἶκον τοῦ Πατρός μου, εἰς τὸν Ὑμέτερον Οἶκον, Παναγιώτατε, γεγονός διὰ τό ὅποιον θά Σᾶς εἶμαι εὐγνώμων ἐσαεῖ.

Εἰς τὴν ἐνίσχυσιν καί διευκόλυνσιν τῆς ἐνταῦθα διακονίας μου ἡ κενωτικὴ προσφορά τῆς πεφιλημένης κατὰ σάρκα ἀδελφῆς μου Οὐρα-νίας, ἀναλαβούσης ἀποκλειστικῶς τὴν περίθαλψιν τοῦ γήρατος τοῦ ἀει-μνήστου πατρός μου καί τῆς ἐμπεριστάτου μητρός μου, οὐδόλως ὑπῆρξεν ἀσήμαντος, καί διὰ τοῦτο τῆς ὀφείλω θερμὰς χάριτας καί εὐχαριστίας.

Κατὰ τὴν ἐνταῦθα διακονίαν μου, ἐδόθη μοι ἡ μοναδικὴ καί σπανία εὐκαιρία νά μαθητεύσω, εἰ καί ἀπροσδοκῆτως, ἐν τῷ ἐν Φαναρίῳ διὰ βίου πανδιδακτηρίῳ τῆς Πατριαρχικῆς Αὐλῆς, τῷ ἀναντικαταστάτῳ καί ἀνω-τάτῳ Πανεπιστημίῳ τῆς μυστηριακῆς μύσεως εἰς τό αὐθεντικόν φαναριώτικον ἐκκλησιαστικόν ἦθος, καί δὴ ἐν Κρανίου τόπῳ κειμένῳ καί ἐν ἀτελευτήτῳ Γολγοθᾶ ἱσταμένῳ, καί νά ἀφουγκρασθῶ ἐν τῇ πράξει, καί δὴ ἐκ τοῦ σύνεγγυς, τοὺς δυνατοὺς παλμούς τῆς καθ' ἡμέραν παλλούσης Πατριαρχικῆς καρδίας ὑπέρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, τῆς εὐσταθείας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν καί τῆς διορθοδόξου συνεργασίας, τῆς προαγωγῆς τῆς διαχριστιανικῆς ἐνό-τητος, τῆς καταλλαγῆς μεταξύ τῶν θρησκειῶν καί τῶν πολιτισμῶν καί τῆς προστασίας τοῦ φυσικοῦ

περιβάλλοντος.

Τό μείζον, ωστόσο, παιδαγωγικόν δι' ἐμέ δίδαγμα, τό ὁποῖον ἀπο-τελεῖ καί στάσιν προτύπου ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καί ἐμπόνου σταυρο-αναστασίμου μαρτυρίας, τυγχάνει, Παναγιώτατε, ἡ ἐκ τοῦ εὐλάλου, εἴ καί σιωπηλοῦ, παραδείγματός Σας ἀπαράμιλλος μακροθυμία, ἡ ἀνε-ξάντλητος συγχωρητικότης, ἡ ἀδιάκριτος πρὸς πάντα ἀνεξαίρετως τά τέκνα Σας πατρική ἀγάπη καί πρόνοια, ἡ ἀπερίγραπτος καρδιακή εὐρυχωρία, ἡ παραινετική ἐνίσχυσις εἰς τὰς ἀναποφεύκτους ἀνθρωπί-νας πτώσεις καί τὰς ἀστοχίας των, ἡ διακριτική ἀνάπαυσις τῶν λογι-σμῶν, ἡ ἀκαταπόνητος ἐργατικότης καί ἡ ἀνυποχώρητος ὑπεράσπισις τῶν καθηγιασμένων δικαίων τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ἡ δυσεύρετος ποι-μαντική εὐαισθησία πρὸς πάντα ἄνθρωπον καλῆς θελήσεως ἄνευ ἡλι-κιακῶν ἢ λοιπῶν διακρίσεων, ἡ βίωσις τῆς καθ' ἡμέραν λειτουργικῆς ζωῆς, ἡ λιτότης τοῦ βίου καί ἡ πρὸς ἑαυτὸν αὐστηρότης, ἡ ἐκστατική μέχρι θυσίας ἀγάπη καί ἡ ὀλοτελῆς ἀνάλωσις ὑπὲρ τῆς προαγωγῆς τῶν ἱερῶν ὑποθέσεων τοῦ σεπτοῦ Κέντρου, ὡς καί ὁ ἀκατάπαυστος ὁραματισμὸς διὰ τό μέλλον μέ ἀκράδαντον ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν θεῖαν πρόνοιαν, τὴν πάντοτε τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσαν καί τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσαν.

Γνωστὴ τυγχάνει, Παναγιώτατε, ἡ μεταξύ Φαναρίου καί Κρήτης μακραίων, ἄρρηκτος καί ὄντολογικῶν χαρακτηριστικῶν κανονικὴ σχέ-σις, ὡς καταδεικνύει ἡ νεωτέρα ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία καί ἐν προκει-μένῳ, καθὼς ἐκ τῆς θέσεως τοῦ Μεγάλου Πρωτοσυγκέλλου διηκόνησαν τό σεπτὸν τῆς Ὁρθοδοξίας Κέντρον: ὁ Ναθαναήλ Κανώπιος ἐπὶ Κυρίλλου Λουκάρεως τοῦ Ἀγκαραθίτου τό 1638, «Κρῆς τὴν πατρίδα, ὅστις ἐν ἔτει 1651ω ἐξελέγη Μητροπολίτης Σμύρνης», ὁ Ἱερεμίας, ὁ εἶτα Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἱερεμίας ὁ Δ', τό 1766, «Κρῆς τὴν πατρίδα, Μ. Πρωτοσύγκελλος τοῦ κλεινοῦ Πατριάρχου Σαμουήλ Χαντζερῆ, ὅστις διώρισεν αὐτόν Μητροπολίτην Κρήτης», ὁ μετέπειτα Μητροπολίτης Κρήτης καί ἐκ τῶν προκατόχων Σας, Παναγιώτατε, Διονύσιος Χαρι-τωνίδης τό 1856, ὅστις μεθ' ἐξαετίαν ἐθεμελίωσε τὸν περικαλλέστατον Ἱ. Μητροπολιτικὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ Ἡρακλείου, ἐν τῷ ὁποίῳ πρὸ πενταετίας περίπου ἡξιώθητε παρὰ τοῦ δωρεοδότου παντός ἀγαθοῦ, σεπτέ Πρωθιεράρχα καί Πρῶτε τῆς ὑπ' οὐρανὸν Ὁρθοδοξίας, νὰ προεξάρχητε τοῦ ἱστορικοῦ Συλλειτουργοῦ Προκαθημέ-νων ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Συνόδου, ἡ σύγκλησις καί μόνον τῆς ὁποίας ἀρκεῖ ὥστε τό πανσέβαστόν Σας ὄνομα νὰ καταγραφῇ ὑπὸ τοῦ ἱστορικοῦ τοῦ μέλλοντος χρυσοῖς γράμμασιν εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς δέλτους διὰ τοῦ προσωνυμίου «Βαρθολομαῖος ὁ Πάνυ». Τελευταῖος δέ Κρῆς, ὁ δὶς διακονήσας ὡς Μέγας Πρωτο-σύγκελλος, ἀναφέρεται εἰς τὰς ἱστορικὰς δέλτους ὁ Κύριλλος Πηγάς Παπαδάκης, τό τε 1858 καί τό 1861, ἐκλεγείς μετέπειτα εἰς τὴν Μητρό-πολιν Ρόδου.

Αὐτήν τήν ἀνυπέρβλητον σχέσιν ἐπιμαρτυρεῖ καί ἡ κατά τήν ἀνεξιχνίαστον πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ προσευχητική καί λίαν ἐπιστηρι-κτική δι' ἐμέ παρουσία ἁγίων ἀρχιερέων ἐκ τῆς κατά Κρήτην ὁλκάδος τοῦ Ἀποστόλου Τίτου, πρώτου Ἐπισκόπου τῆς Μεγαλονήσου, ὡς καί τῶν ἐκ Κρήτης ἐλκόντων τήν καταγωγήν καί διακρινομένων διὰ τήν δι-αποίμανσιν νευραλγικῶν ἐπαρχιῶν τοῦ Θρόνου εἰς τήν ὑπερόριον ἀνά τήν ὑφήλιον δικαιοδοσίαν τοῦ Ἱεραρχῶν, τῶν τε ἐγγύς καί τῶν μακράν.

Κατά τήν ἰδιαιτέραν στιγμὴν ταύτην, ἐπικαλοῦμαι ἐντονώτερον τάς μητρικάς πρεσβείας τῆς «μόνης ἀκαταισχύντου ἐλπίδος, καί προστασίας καί σωτηρίας μου» Παναγίας τῆς Ὁρφανῆς, τῆς ἐφεστίου εἰκόνας τῆς παλαιφάτου καί ἱστορικῆς Μονῆς Ἀγκαράθου, τῆς καί τῆς μετανοίας μου, ἐν τῇ ὁποίᾳ τό 2003 ἐκάρην μοναχός καί ἐχειροτονήθην διάκονος ὑπό τοῦ εὐεργετήσαντός με Σεβ. Μητροπολίτου Ἀρκαλοχωρίου, Καστελ-λίου καί Βιάννου κ. Ἀνδρέου, Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεσ-σαλονίκης, πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἐνταῦθα διακονίας καί μαθητείας μου, ἔχων ὡς πυξίδα τάς ἀπευθυνθείσας Πατριαρχικάς παραινέσεις εἰς πρόσφατον ἐν Φαναρίῳ χειροτονίαν, αἱ ὁποῖαι ἀναμφιβόλως θά κα-ταστοῦν σημεῖον ἀναφορᾶς καί διὰ τούς ἐπιγενομένους, κατ' ἀναλογίαν μάλιστα πρὸς τήν διαχρονικὴν ἀπήχησιν τῶν μνημειωδῶν λόγων καί ὁμιλιῶν τοῦ Γέροντός Σας, Μητροπολίτου Χαλκηδόνης Μελίτωνος Χα-τζῆ τοῦ Μεγάλου: Ὡς μᾶς ἐνουθετήσατε, Παναγιώτατε, «...ἤμπορεῖτε, ὀφείλετε νά ἀντλήσετε ἓνα δίδαγμα πού νά τό ἔχετε φυλαχτό εἰς ὅλην τήν ζωὴν σας: τήν ταπείνωσιν, τό ταπεινὸν φρόνημα, καθ' ὅτι «πρῶτον καί χεῖριστον τῶν παθῶν, ἡ ἀλαζονεῖα τε καί ἡ οἷσις». Δι' αὐτό καί ὁ Κύριος «τελώνην μετριοπαθήσαντα, καί στεναγμοῖς ἱλασμόν αἰτούμε-νον, ἐδικαίωσε»... ὡς τέκνα μου ἀγαπητά, σᾶς νουθετῶ! (πρβλ. Α' Κορ. δ', 14):... μείνετε ταπεινοί. Μείνετε ἄνθρωποι. Κοντά εἰς τούς ἀνθρώπους. Διάκονοι τοῦ Θεοῦ καί τῶν ἀνθρώπων. Χωρὶς αὐτοῦς τί νόημα ἔχει ἡ ἀποστολή μας ὡς κληρικῶν; Ὅταν ὁ Σεφέρης ἔπαιρνε τό βραβεῖον Νόμπελ, εἶπε μεταξὺ ἄλλων εἰς τήν ὁμιλίαν του: «Σ' αὐτόν τόν κόσμον πού ὀλοένα στενεύει, ὁ καθένας μας χρειάζεται ὅλους τούς ἄλλους. Πρέπει νά ἀναζητήσουμε τόν ἄνθρωπο ὅπου κι' ἂν βρίσκεται». Μείνετε μακριὰ ἀπὸ τήν ἐπηρμένην ὀφρύν! Μακριὰ ἀπὸ τὸν ναρκισσισμόν καί τήν αὐταρέσκειαν! «Κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δέ δίδωσι χάριν» (Παρ. γ', 34).

Φυλάσσων ὡς πολύτιμον θησαυρόν καί παρακαταθήκην τούς λόγους Σας τούτους, Παναγιώτατε, καί ὡς φωτεινὸν πρότυπον τήν Ὑμετέραν πολιτείαν, προτίθεμαι, διὰ τῶν τιμίων εὐχῶν Σας, νά πορευθῶ εἰς τήν νέαν μου διακονίαν κατὰ τό μέτρον τοῦ δυνατοῦ ἐν κενώσει καί θυσιαστικῇ διαθέσει, ἐν ἀδιαπτῶτῳ εὐγνώμοσύνῃ πρὸς τήν Μητέρα Ἐκκλησίαν, ἐν εὐγνώμονι εὐχαριστίᾳ καί ἐν ἀπολύτῳ ἀφοσιώσει καί

όλοτελεῖ ὑπακοῇ πρὸς τὸν χειροτονήσαντα καὶ χειροθετήσαντά με Αὐθέντην καὶ Δεσπότην μου, ὑπισχνούμενος νὰ διακρίνω τὰ χαρίσματα τῶν ἐν τῇ Πατριαρχικῇ Αὐλῇ καὶ τῇ Ἀγιωτάτῃ Ἀρχιεπισκοπῇ Κωνσταντι-νουπόλεως ὑπηρετούντων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν στελεχῶν καὶ μάλιστα νὰ τὰ ἀναδεικνύω καὶ οὐχὶ νὰ τὰ ἀποκρύπτω, νὰ ἀξιοποιῶ τὴν κλῆσιν παντός ἀνθρώπου διὰ τό καλόν καὶ τὴν πρόοδον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καὶ τῆς περὶ αὐτόν ἐνταῦθα φιλογενοῦς καὶ φιλοπροόδου Ὁμογενείας, διακονῶν «οὐχὶ μόνῳ λόγῳ, ἀλλ' ἔργῳ καὶ ἀληθείᾳ» (Α' Ἰωαν. γ', 18), σταυρούμενος καὶ μὴ σταυρῶν, μακράν διχαστικῶν πρακτικῶν, μνημονεύων διὰ παντός τὴν σωτήριον παραίνεσιν τοῦ Ἀπο-στόλου Παύλου πρὸς Τίτον «μωρᾶς δέ ζητήσεις καὶ ἔρεις καὶ μάχας κοσμικὰς περιίστασο, εἰσὶ γὰρ ἀνωφελεῖς καὶ μάταιοι».

Καὶ νῦν, «Λάλει, Κύριε, ὅτι ἀκούει ὁ δοῦλος σου».
Πολλὰ καὶ ὄλβια τὰ ἔτη Σας, Παναγιώτατε.